

Pijani vrag v Zaplankah.

(Konec.)

Vrag je ležal vznak sredi sobe kakor ubita zver. Prebudil se je in ugotovil, da je v skrajno žalostnem in za zvitega vraga več kot nečastnem stanju. Vse ga je strašno bolelo. Pričel je razmišljati, kako se je moglo zgoditi, da je prvič, odkar hodi po zemlji, tako kruto osramočen pred ljudmi in samim seboj.

»O, ta zvita pijača hinavska!« se mu je posvetilo. »Zdaj sem vsaj našel ključ do najlepših uspehov! Takoj na delo!«

Pobral se je in hotel oditi. Toda malce presenečen je opazil, da so okna in vrata trdno zabita.

»O, Zaplankarji, smešnjaki smešni!« je rekel s prezirljivim nasmeškom in tlesnil s palcem in sredincem. V trenutku se je znebil telesa, neviden duh je bil, ki ne pozna zabitih oken in vrat, niti najmanjše špranje ne potrebuje. V naslednjem trenutku je bil že zunaj, neviden je švignil skoz Zaplanke, že je hodil po vsem svetu. Če je kje potreboval telo, si ga je spet samo mislil, pa je bil človek, krasen mlad gospod. Pogosto je seveda prišel nazaj v Zaplanke, z žalostnimi spomini sicer, a bil je radoveden, kako se vedejo in postavljajo Zaplankarji, odkar imajo v oštirjevi hiši zaprtega vraga in čakajo, da slovesno pogine...

Napočil je težko pričakovani štirinajsti dan. Vsi Zaplankarji so na vse zgodaj pridrli pred hišo oštirja Korajže. Župan Teleban so prišli v nedeljskih škornjih, brke so si tri dni prej vihali, da so bili na ta slavnostni dan taki, kakor se za župana pač spodobi. Saj je bil to dan, ki bo v slavni zgodovini Zaplank in Zaplankarjev zapisan z zlatimi črkami. Moški in ženske, staro in mlado, od blizu in daleč — vse je pridrvelo skupaj, vse je nestrpno pričakovalo velikega dogodka.

Spet so zapela kladiva, od podbojev pri vratih se je slovesno odveznil težak hrastov plošč. Župan Teleban so brez strahu pritiskali na kljuko. Stopili so svečano v sobo, za njimi pa so štirje možje nesli težke nosilnice.

A glej, čudo neznansko, v oštirjevi sobi vraga ne živega ne mrtvega — nikjer...

Vsi Zaplankarji z županom Telebanom na čelu so ostrmeli in obnemeli.

»Popolnoma smo ga uničili!« Tako so vzkliknili z močnim glasom ponosni župan Teleban v Zaplankah in preplašenim Zaplankarjem je odleglo.

»Popolnoma smo ga uničili!«

In še imajo besedo župan Teleban na pragu hiše oštirja Korajže:

»Zaplankarji moji, veselite se z menoj in z našim vrlim oštirjem Korajžo! Veselite se z vsem svetom, da smo pregnali iz svoje srede uničevalca, škodljivca, peklenskega vraga! Praznujmo slovesno ta dan, praznujmo ga v skupnem veselju in sedimo k čašici vina, da nam ta dan ostane v trajnem spominu, da bo o nas govoril in nas slavil ves svet! Živele Zaplanke!«

»Živele, živele, juhuhu!« je završalo in zadonelo med širno množico. In posedli so vse sobe pri oštirju Korajži, mnogo jih je moralo še ostati zunaj; ti so po vrtu naredili mize in se veselili.

A vrag, čigar konec in smrt so praznovali, je bil neviden sredi med njimi...

Hodil je od mize do mize in polnil kozarce, ljudje so pili in peli. Oštir Korajža je nastavljal že tretji sod sladke kapljice, vrag pa je čudovito spretno in naglo opravljal svoje delo. Zaplankarji so pili in pili, a imeli so kar

naprej polne kozarce. Teklo je že na vseh koncih od miz, a so pili dalje in dajali duška svojemu veselju. Gostili so se ves dan in se slednjič vsi opijanili.

Župan Teleban so se sprli z oštirjem Korajžo, a ta jih je — ne bodi len — pošteno natreskal. A župan Teleban tega nikakor ne morejo prenesti, zakade se v Korajžo, spoprimeta se in nazadnje oba obnemogla treščita pod mizo v moko lužo in obležita.

Mizar je kovača butil s pestjo po ustih, da je telebnil ob zid in nezavesten obležal.

Sredi sobe sta se obdelavala pek in čevljar.

Ženske so cvilile, dedci so kleli.

Fantje so rjuli, metali kozarce in odpirali pipe. Otroci pa so jokali...

Razdejanje pri oštirju Korajži, ki je nekaj dni nato umrl, je bilo strašno. Tudi župana Telebana je začela zapuščati modrost in so se kaj hitro postarali.

In vrag? Takrat, ko so Zaplankarji pri oštirju od preobile pijače zdivjali, je stal med podboji hišnih vrat in se rajsko zadovoljen smejal. Kruto se je maščeval in to ga je močno veselilo. —

To je tisti strašni dogodek o pijanem vragu, ki je povzročil, da so vrli Zaplankarji iz dobrih in plemenitih ljudi postali to, kar so še danes...

Fr. Ločniškar:

Mrtvemu otroku.

*Tu, med rožami ležiš
v beli plašč odet,
med zelenjem se mi zdiš
kot utrgan cvet.*

*Angelski obrazek tvoj
se na smeh drži,
saj med svetom in teboj
boja bilo ni.*

*Preden svet si naš spoznal,
dal si mu slovo;
srečen zdaj iz daljnih dalj
gledaš na zemljó.*

Maksimov:

Grobovom v tujini.

*Kot meteorji v letnih nočeh
nocoj nam misli plavajo
po širnem svetu po grobeh,
kjerkoli naši bratje spavajo.*

*Tam gori sred karpatskih šum
prerasel je grobove mah,
vsi, ki jih strl je vojne hrum,
neznatn zdaj so zemlje prah.*

*Sred širnih severnih planjav
bleste se križi z mrtvih polj,
šumi jim sapica v pozdrav
in boža daljnih src jih bol.*

*Grobove soške in ravni
italske gre obiskovat,
miru jim večnega želi
iz dalje njihov rodni brat.*